

گردشگری، جغرافیا و محیط زیست پایدار

تأثیر توسعه گردشگری در توسعه پایدار شهری منطقه خدآفرین کلبیر

امین صفدري^{۱*}، مریم محمودی^۲، امید جامی^۳

^۱ دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تهران، دانشکده جغرافیا، نویسنده مسئول.

A_safdari@ut.ac.ir

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد کرمانشاه

m.mahmoudi67@gmail.com

^۳ دانشجوی کارشناسی ارشد آمایش سزمین، دانشگاه تهران، دانشکده جغرافیا

Omidjami66@gmail.com

چکیده

به طور کلی توسعه پایدار شهر مرهون تعاملات پایدار، سازنده و نظام وار انسان با انسان (در ابعاد مختلف) و انسان با محیط (در بعد طبیعی - و اکولوژیکی) آن می باشد. تعاملاتی که بر اثر آن در طول زمان شهر، از نظر زیست محیطی قابل سکونت، از نظر اقتصادی با دوام، از نظر اجتماعی همبسته و از نظر کالبدی زیبا و دیدنی می گردد. سیاست های کلان گردشگری باید همراه با منابع و مصالح محیطی طرح و اجرا شوند. در غیر این صورت، گسترش این صنعت می تواند در منابع طبیعی، ملی و حتی میراث فرهنگی اثرات مخربی برجا بگذارد. برای حفاظت بهتر از محیط زیست مورد استفاده این صنعت و حرکت کردن در جهت توسعه پایدار، باید زمینه ای معقول و منطقی فراهم کرد. در این رابطه، سه پایداری بوم شناختی، پایداری فرهنگی - اجتماعی و پایداری اقتصادی باید در ارتباط با توسعه صنعت گردشگری مورد توجه قرار گیرد. این موارد که در مقوله سیاست های توسعه پایدار گردشگری مطرح می شوند، باید توسط مسولان ذیربط به مرحله اجرا در آیند؛ زیرا هیچ چاره ای جز این نیست که راهبردهای سازگار بین توسعه گردشگری و محیط زیست برقرار شود. بر این اساس مقاله پیش رو بر آن است تا اثبات گر این واقعیت باشد که گردشگر به عنوان عنصری هوشمند و انسانی و به منزله ورودی یک سیستم شهری می تواند موجب اثرات مثبتی در ابعاد مختلف مکانی - فضایی و زمینه ساز توسعه پایدار شهر گردد. ضمن اینکه شهر و مدیران شهری نیز در ارتباطی متقابل و در راستای بستر سازی مناسب جهت حداکثر بهره گیری از مزایای مذکور، ناگزیر از تامین ساختها، زیر ساختها و تعریف کارکرد های مناسب و متناسب در شهر و پسرکانه آن می باشند.

واژگان کلیدی: گردشگر، گردشگری، توسعه پایدار شهری، فضای شهری.

نویسنده مسئول، ۰۹۳۰۱۰۹۸۸۷۵^۱